

noget, jeg ikke kan forstå: Hvorfor tager Socialdemokratiet ikke en dyb indånding og bider til bollen med det samme? En forhandling med AC kan vel næppe tage et par år. Det er vel noget, der kan klares på et par måneder, vil jeg tro. Så jeg undrer mig egentlig over, hvorfor man fra Socialdemokratiets side med den holdning, man ellers lægger frem her, ikke simpelt hen bider til bollen og siger: Jamen nu begynder vi ikke at lave et eller andet fusk. Nu går vi i gang.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er til hr. Bruno Jerup. Jeg er lidt overrasket, for sagen er jo den, at det er AC, der selv har ødelagt det her i sin tid. Vi var langt inde i de her forhandlinger for nogle år siden, og lige pludselig indgik AC en overenskomst med finansministeren, der gjorde, at ph.d.-studerende ikke kunne få lønmodtagerstatus. Så sad vi med den, så sad vi i suppedasen, og det er de problemer, vi nu skal rydde lidt op i med de to forskellige lovforslag – forhåbentlig i løbet af den næste times tid.

Jeg synes selv, det er ærgerligt, men det er vigtigt at være opmærksom på, at det her faktisk er AC's egne problemer, som kun kan løses af AC ved, at der indgås i nogle nye forhandlinger. Det kan vi ikke løse herfra.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu er det jo sådan, og jeg har en fornemmelse af, at hr. Bruno Jerup har samme holdning til aftaler på arbejdsmarkedet som Socialdemokratiet har, nemlig at de aftales mellem parterne, og parterne på dette område er Finansministeriet og AC.

Som det fremgår af bemærkningerne og også af det, som jeg har sagt, så er der faktisk optaget kontakt mellem Finansministeriet og AC, og derfor må jeg tilstå, at jeg har svært ved at se det problem, som hr. Bruno Jerup her opstiller, for det, vi gør, er, at vi går ind og forsøger at afhjælpe en række af de umiddelbare akutte problemer, vi har konstateret, og så går processen i øvrigt i gang.

Lars Løkke Rasmussen (V):

Jeg skal gøre det kort. Jeg kan forstå, at fru Elsebeth Gerner Nielsen ønsker disse to lovforslag fremmet inden for en uges tid, og så skal jeg jo ikke trække tiden ud.

De to lovforslag, der er til behandling her i dag, dækker over to centrale emner: For det første ønsket om en forhøjelse af grænsen for SU-modtagernes egenindkomst på 1.000 kr. om måneden og for det andet et forsøg på at løse de ph.d.-studerendes beskatningsmæssige problemer. Dette sker dels ved hjælp af supplerende stipendium i forbindelse med studierejser i Danmark, dels ved ændring af ligningslovgivning, for så vidt angår studieophold i udlandet.

Må jeg om det første – altså spørgsmålet om egenindkomsten – sige, at vi i Venstre altid har ment, at det også for studerende skal kunne betale sig at arbejde, og da vi i foråret 1995 drøftede udformningen af den nye SU-lovgivning, gjorde vi os derfor til talsmænd for, at vi så på egenindkomstgrænserne. På den baggrund er vi i Venstre godt tilfredse med forslaget og kan give vores tilsagn om at støtte det, selv om jeg dog må sige, at vi hellere ville have brugt de 55 mio. kr., som forslaget koster, på en lidt anden måde, nemlig ved at indføre et skråt egenindkomstloft, sådan som vi også fremhævede det i forhandlingerne op til SU-forliget sidste forår.

Hvad angår den anden del af lovforslag nr. L 139, og det gælder for så vidt også lovforslag nr. L 132, vil jeg sige, at der ikke skal være nogen tvivl om, at vi i Venstre meget gerne vil medvirke til en effektiv løsning af de problemer, det i skattemæssig henseende har skabt for de ph.d.-studerende, at de med forskeruddannelsesreformen ændrede status fra at være lønmodtagere til at være studerende.

Venstre var derfor også i sidste folketings-samling medforslagsstiller på beslutningsforslag nr. B 122 om forskerstuderendes status. Her lagde vi sammen med Det Konservative Folkeparti, Fremskridtspartiet, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten op til, at man slet og ret ændrede de forskerstuderendes status, så de blev ansat på lønmodtagervilkår. På den måde kunne vi med ét slag og uden at indføre nye detaljerede regler og en mængde bureaukrati løse de ph.d.-studerendes beskatningsmæssige problemer. Det ville der være god ræson i, for det må være en fælles bestræbelse for det høje Ting, at de 10-15 pct. af kandidaterne på de videregående uddannelser, der er særligt forskningsmindede, tilbydes rimelige økonomiske vilkår i de tre år, deres ph.d.-uddannelse varer.

Det var imidlertid sådan under forhandlingerne omkring SU-lovgivningen, at undervisningsministeren her fra Folketingets talerstol tilkendegav, at han betragtede det beslutningsfor-